

Festen

den 28de Mai 1837

paa den kongelige Skydebane.

De valgte Præsidenter:

Professor Dr. Clausen.

Bünhandler, Staenderdeputeret H. P. Hansen.

Justitsraad og Høiesteretsadvocat, Staenderdeputeret Salicath.

Samlet og udgivet til Fordeel for de i Anledning af den
28de Mai i Forslag bragte Asyler.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Bianco Luno & Schneider.

end at Kongen valgte denne liberale Mand til Deputeret for Kjøbenhavns Universitet, og dermed gav ham, ene af Alle, Plads i begge de danske Stenderforsamlinger.

Om Præsidentens Færd i selve Forsamlingen kunne især vi, som vare der tilstede, bære gyldigst Vidne. Vi lærte at kjende hans praktiske Dygtighed, hans utrettelige Flid, og fremfor Alt hans Kjærslighed for Institutionen. Han arbeidede med hele sin Aands Kraft for, at Alt hvad der androgges fra Forsamlingen, endog i den mindste Sag, skulde bære Preget af den Modenhed, som han saa meget ønskede den.

Jeg slutter med at vende Blikket til Viborg. Da den jydske Stenderforsamling skulde træde sammen, frygtede Nogle, at en affondret Provindstalinteresse skulde blive fremherskende i denne Forsamling, at Forsamlingen skulde være mere jydsk end dansk. Man ventede naturligen, at en Deputeret fra Provindens Midte skulde blive valgt til Præsident, just fordi han hørte til den. Men Bevidstheden om Folkets sunde Sands burde alt have fjernet en slig Twil. De jydske Deputerede valgte eenstemmigen Schouw. Det kunde ei være andet, end at enkelte af disse Mænd i flere af de foreliggende Sager havdeanden Aftueelse end Schouw; men Alle uden Undtagelse hyllede hans liberale Aand, og ved hans Valg kunde de betegne og holde fast ved den Enhed, som er saa nødvendig i de destoverre adskilte, Forsamlinger; de kunne vase hen til det almindelige Ønske, at den Tid snart maa komme, da eet Folk skal have een Stenderforsamling.

Og hermed unbringer jeg da et Ønske for, at Gud vil give vor agtede og elstede Medborger Professor Schouw Sundhed og ethvert andet Livets Gode.

Bankdireiteur Prof. Bang.

X.

Thorvaldsen.

Mel. Jeg hjaerer et Land, som har Bolger til Bold.

Snart smykker vel Rosen, o Hertha! Dit Bryst;
Snart dufte de Liliekonaller;
Snart vinker os Skoven til Elskov og Lyft
Med kjøle, med styggende Haller;
Snart ruller den Bølge saa milb og saa varm,
Og trykker Gjølunda til skummende Barm.

Bed Tiberens Bove gaaer, Dana! Din Son,
Og lytter til Etherens Strenge:
Mon ikke hans Tanke sig vender i Løn
Til Rosen, o Dan! paa Dit Bænge?
Og længes han ei efter Moderens Gavn,
Og alle de Brødre, som juble hans Navn? —

Sødt fængsler vel Cypris, ved Hjerternes Slag,
Og Phoebus Apollo, den Høie,
Og alle de Guder, som gjæste hans Tag,
Hvorunder sig Fyrsterne hvie;
Men varm er ei Stenen, fløjndt vakt af hans Aand,
Som Brødrenes Hjerte, som Brødrenes Haand!

Saa sadl Hippogrphen — den fuser Dig nær —
Og flyv ad de hemlige Veie!
Alverden vel eier de Billeders Hør:
Og Mesteren bør det at eie.
Et Bæger for Thorvald! det kommer med Lyft!
Gid snart vi ham favne paa Fædrenekyst! —

J. J. Hansen.

Det er en Skaal, som ikke staar i nærmere Forbindelse med Dagens Fest, men alligevel er paa rette Sted i enhver Førsamling, der er forenet ved Interesse for Fædrelandets Vær og dets Hæder, — en Skaal for den store Landsmand, hvis bebudede Ankøft til Fædrelandet vi løngelseligt see imøde.

Da han for atten Aar siden hilstes i sin Fodeby, var det kun Faa af hans Landsmænd, som havde haft Lejlighed til at kjende hans Storhed; thi kun enkelte af hans Værker havde fundet Veien ind over vore Grænser; men den begejstrede Lovprisning af den nordiske Konstner, som gjenled i alle Lande, maatte vel vække sympathiserende Følelser hos hans Landsmænd:

„Gi Alexander til Babel kom
Med større Hæder og Ere“;

Saaledes blev han dengang hilstet med Jubel i dette selv samme Rum.

Hør meget nærmere er han ikke i de mellemliggende Aar, skjondt langt frassilt, rylket os ad Aalandens Bei! Talsrige Arbeider ere komne til os, som have lært os at kjende og beundre den Storhed, vi tilforn havde hyllet; hans Tilbagn er kommet til os, somaabner Udsigt til, at hans Fædreland skal blive Eier af hans rige Konstskatte. Thi har end Konstneren opslaaet sin Bolig i det fjerne Land, og har han end i den hele dannede Verden sit Hjem, saa knytter dog Nordbosindet ham ved stærke Følelser til hans Bugges Land. Efter disse Forløbere see vi hans anden Tilbagevenden til Fædrelandet imøde; og naar her en Skaal udbringes, som oftere vel gjentages ved Tiberens end ved Øresunds Bred, maatte den da lyde til ham som Bidne om de Følelser, med

hvilke hans Landsmænd ønske at drage ham til sig, med hvilke de ville følge ham paa Veien over Alperne til Danmark, og strebe at berede ham det Hjem i deres Midte, som han her alene kan finde! For Albert Thorvaldsen en Skaal!

Professor Dr. Clausen.